

انتقال عین مستاجر و آثار آن در حقوق ایران و فقه

سید رضا رحمتی^۱، علی محمودی^۲، اکرم توکلی^۳، مریم جعفری آخا^۴

^۱ کارشناسی ارشد جزا و جرم شناسی دانشگاه آزاد اسلامی واحد آیت الله آمل

^۲ کارشناسی ارشد جزا و جرم شناسی دانشگاه آزاد اسلامی واحد آیت الله آمل

^۳ کارشناسی ارشد حقوق خصوصی دانشگاه آزاد اسلامی واحد آیت الله آمل

^۴ کارشناسی ارشد حقوق خصوصی دانشگاه آزاد اسلامی واحد آیت الله آمل

چکیده

فقه‌های اسلامی در اینکه مستأجر می‌تواند آنچه را که خود اجاره کرده است به دیگری اجاره دهد، اتفاق نظر دارند؛ اما در چگونگی این تصرف مستأجر هم عقیده نیستند. بعضی از فقهای عامه، اجاره مستأجر را هنگامی صحیح می‌دانند که او عین مستأجره را قبض نموده باشد. برخی از اینان نیز در اینکه آیا طرف قرارداد مستأجر می‌تواند مؤاجر باشد یا خیر، نظریه‌های متفاوتی را بیان داشته‌اند. فقهای امامیه نه قبض عین مستأجره را لازم دانسته‌اند و نه آنکه طرف قرارداد اجاره فرعی الزاماً باید ثالث باشد. فقهای امامیه، در تسلیم عین مستأجره به مستأجر فرعی بدون اذن و یا اجازه مؤاجر هم عقیده نیستند. قانون مدنی ایران به همان طریقی موضوع را در ماده ۴۷۴ مقرر داشته که فقهای امامیه عنوان نموده‌اند.

واژه‌های کلیدی: انتقال، عین مستاجر، حقوق ایران، فقه.

مطالعات علوم سیاسی، حقوق و فقه

دوره ۴، شماره ۲، تابستان ۱۳۹۷، صفحات ۱۶-۳۱